

синъ му Кязимъ. Съ мжка дигатъ котвата, развиватъ платната. Моряцитѣ напуцатъ крѣчмитѣ, трупатъ се на брѣга, не вѣрватъ на очитѣ си.

— Садъкъ е полудѣлъ!

— Морето го вика.

— Горко на младия Кязимъ!...

*

Гимията се блѣска въ вълнитѣ, носи се съ лудъ бѣгъ въ откритото море. Вѣтърътъ се засилва, примрежва очитѣ на кормчията, плющи въ бѣлитѣ платна. Морето се раздѣля на две, отъ страхотни дѣлбочини се надигатъ яростни вълни, една друга се догонватъ, разкъсватъ съ безумие тѣлата си. Садъкъ нѣма сили да се бори съ стихията, изгубва посоката. Кязимъ съ мжка свива платната наполовина. Нищо не се вижда предъ очитѣ имъ. Морето ври, реве, отваря ненаситни уста, напада гимията. Бащата вика на сина си, добре да свърже платното на предната мачта, но гласътъ му се губи въ лудитѣ прѣски на вълнитѣ. Небето потъмнява, морето позеленява отъ гнѣвъ, а сушата е потънала въ мрачни дѣлбини. Кязимъ прегръща срѣдната мачта, обръща лице и 'дири да зърне земя, но вижда водни планини.

— Татко, вѣтърътъ ни отвлича! Далече сме отъ брѣга.

Садъкъ не го чува, завързва още единъ въжель на въжето, прегръща рѣчката на кормилото, надига се отъ мѣстото си и се готви да се бори съ вълнитѣ. Зелено чудовище грабва въ прегръдкитѣ си гимията и бѣга съ нея презъ глава...

Смрачава се. Небето, безпаметна птица, кацва надъ вълнитѣ и неистово крещи, вика за помощъ. Срещу гимията се насочватъ бързи планини, ди-